

Lth Beets A1

Siffle, A.F.

1 (1850)

Het gedicht

Middelburg 4 Junij 1840.

Weldede Leer Geleerde Vler!

Zeer verast was ik door uwen mij aangenamen Brief van 17 Mei 1840, vooral door het P.S. daar ik niet anders meende, of mijn diichtstukje: Aan mijne gade, na den duop van mijnen zoon, was reeds lang ter zijde gelejd. Als U (is het Weldem? want ik weet niet of U of Ge reeds werkelijk Dredikant zijt): als U dan of Weldem. het versje of de plaatjing waardig aort, heb ik er vrede mee, en eveneens met de verkosting van den voor het Publiek zeker te breedvoerigen titel.

Nag en ander gediichtje, tot het door U te plaatjing bestemde in verband staande, heb ik hier ingesloten; het luidt: Aan mijne gade den 22^{en} van Lentemaand 1839 (welk laatste, bij eventuele plaatjing zou kunnen wegvallen, of ook er bij behouden worden). In de eerste plaatje geef ik het ter lezing en tot aandenken aan U; oordeelt U, als ~~er~~ onpostijdelic en alleend bevoegder om sulks te besliffen, dan ik het zyn zyn, dat dit lied, of sproken een zo genaamd gelegenheidsvers, genoezame diachtelijke waarde besit, dan moge het eene plaats in den Spusen almanak vullen: zooken, ik zal het met envel deden. Voor een volgenden jaargang zal ik wel iets van meer alge. meenen inhoud en dat zoo niet tot mijzelven of de mijnen in betrekking staat, voor den Spusen-almanak afvonderen. Had ik zeker ander diichtstukje niet reeds aan den Leenwoforen Volksalmanak geonden, dan zou ik het, nu U Redactens id, aan den Spusen-almanak hebben doen geworden; doch dat kan nu niet meer.

Voor het overige weet ik, dat ik zoo wel met het bevoeren en thans U geondene, als met alles wat er ooit van mijne hand mozt afkom. sig zyn, onverschillig van melken inhoud en of het poezij of berijnd proza zij, niets dan jmaad en verquising bij sommige lieden kan invoogften, of sproken ik niet weet iemand hunnals eestftrachs of zijden lings te hebben beleedigd.

Daar ik gaarne U zelven wilde beantwoorden, en eertar aan het verlongde in de circulaire voldoen, wist ik er niet beter op, dan deren bij den Vler Laarman in te sluiten.

Ahet hoogachtung

Weldem d. w. dienaar

A. J. Duffé

Daar U te Vlaarlem woonachtig zijt, verzoek ik bij gelegenheid mijne complimenten aan de Vler'strandi, en die van mijzelven, almede van mijne vrouw en kare dustet aan de familie Soopet en den Vler'strandi te sterven.

Wett. Zeer Geleerden Heer
den Heere N. Beets

Redacteur van den
Nederlandschen Nieuwen-almanach
enz. enz.

te
Haarlem

Byl A

Aan mijne Gade,
den 22^{en} van September 1839.

O vreugd, mijn Gade! een jaar verduwen,
Sinds ik mijn' warmen heilwensich flakte,
Toen uw geboortedag verscheen,
En ond' de hoop, de hoop alleen,
Reeds zoo gelukkig maakte.

Hoe streelde ons toen 't vooruitgezicht,
Dat haalt een lief, een minlijk wicht
Onze echtkeets sielen sou, gelijk het rozenknopje
Ten roseloor in 't lentehaer,
Terwijl 't zich lotwindt uit het groen
Der maltsche blaas, besproeid door 't paarslend' uchtend' droppje
Van 't hemel' zuiver dauw, die op de velden daalt,
Van 't rijzend' zonnelicht bestraald.

Die soete hoop was ons een scheemring van den morgen,
Wien' blijde lach ons thans bezoet. —
Zie op, mijn Gade! welk een gloed
In 't oost de wolken kleut. Nog is de zon verborgen;
Maar, in den purperdof, waardoor de goudvrenn' speelt,
Weerkaatsende in den vloed haar beeld,
En met den bloed der min, der blijdschap, op de wangen,
Sneelt hem de Dageraad vooruit;
En hij, de God des licht, zal stral' de lieue bruid,
Laar hij haar vretspoor volgt, met open' arm omvangen.

Wat heil, mijn Gade! een fril'sche eem,
Schoon nu nog klein en teer, is onze huwelijkskroon.
Het knaagje stamelt nog fleit's half verstaenbre klanken,
Laar 't met zijne oogjes smeekt om met zijn' lach te danken,
En hier of daar somt tuont een' glimstrend' witten tand,
Die uitblincht, ald' een splinter diamant,
Van tusschen 't lipkoraal en 't karmozijn' gehemelt.

Wij

Wij juichen, blind voor al wat ons op aarde omwemelt,
Bij d'aanblik van dien dageraad.

Maar onze hoop, die verder gaat,
Niet reeds zijn jeugd vooruit, zijn geest- en krachtontwikkeling,
Bij sterker siel- en zenuwontwikkeling.

Dat zal de zoon ons zijn, die uit de kimmern stijgt,
En hoe zij houder klimt, te meerder magt verkrijgt.

Dat wij dien middag eens aanschouwen,
Waarop hij alles lof behaalt,
En ald' de zoon aan 'hemels toppunt praalt! —

Mag ik mijn voorgereel vertrouwen,
Mijn Gade! welk een glans dan éénmaal hem bestraalt! —

Mij-zelven wensch ik zoem noch luister;
Dat doornbeeld zweeft mij niet meer voor.
Vergeten dwaal ik in het duister,

En flecht' een volgend zijn belooft me een' sonnegloer,
Waarom mijn geest, die doort naar licht, zal kunnen baden;
Waar mij een gloed doorblaakt, die hier flecht' spanten scheidt.
Geen lauwer fier' mijn kruin! Een krans van mistebladen
Is mij genoeg, mijn Go'! ald' uwre hand haar biedt.

Maar hem, den zoon, aan ons gefchonken,
Glen wachte ware Erem en eer!

Het ander winst Geluk nuog' hem steeds tegenlonken!
De Wijsheid geve hem bij zulk een' schat nog meer! —
Ja! met olijvenloof en lauweren om de slapen,
Lij bij der mannen Erem en 't fieraad van de knopen!

Dat Nederland juiche om zijn beid!

Dat wij flecht, voor het eind van ons verblijvend Leven,
Ond' kolctren in het licht, dat om zijn kruin zal zweven!
Cornelia! ik wensch ons dit.

Dat

Dat wij dan't needrig pad met dankbaarheid bewandlen,
Waarlangs, een beek gelijk, ons aan zijn kenenspleet!
Dat we onzen zoon vooral rechtffroyen leeren handlen:
Want, waar de deugd ontbreekt, woont eeren wijsheid niet.
Gelijk het eenwrig vuur op Vesta's altaar,Blake
De Min steeds in ons hart met onverflaauwden gloed!
Dat Redes kalme blik die seine vlam bewake,
Tot hooger heil dan in de heemlen ons begroet!

J. Fr. Riffle!
3

Bevraagd en beantwoord.

Handwritten notes or scribbles in the upper right quadrant.

Extensive handwritten text, possibly a list or detailed notes, occupying the right side of the page.